

PROZA

Mart Lenardič

Maska

Z živahnostjo sem bil malo na tesnem, nič novega, pa sem se le skobacal iz mreže – ni je prijetne dnevne sobe brez viseče mreže, sem včasih pripomnil, kar tako – in se ogrnil v frotirast plašč. Ura je namigovala, da utegneta Kiki in Miki vsak hip prispeti. Ponavadi sta bila kar precej točna. Stopil sem torej v shrambo po limone, za limonado. Užejala me je. Spotoma sem iz ledenice vzel strahovito mrzlo steklenico starega džanksa. Ko sem ga testiral in hkrati brezdušno izžemal limone – priznam, pri tem sem si predstavljal, da sem kapitalist, ne morem iz svoje kože in tudi nočem – sem haljo spet odvrigel, saj je bilo toplo. Kiki se še zdaleč ne bo zmrdovala, če jo pričakam gol, sem utemeljeno sklepal. Izbral sem glasbo, da ti srce počí, in pričakoval zvonec. Potem me je prešinilo in sem poskočil v spalnico po masko, ki sem si jo bil pred par dnevi izposodil pri Nataški, na zabavi. Ena tistih gumijastih mask je bila, z električnimi rdečimi očmi, gostimi v zrak štrlečimi črnimi lasmi in obrazom, nekako zmešanim iz filmskih junakov, kot so zombiji, vampirji, volkodlaki in podgane, s tem da so našteje osebe proti dotični maski smrkavci. Vemo, kaj vse zmorejo vulkanizerji. Mladostniki se takih stvari ne prestrašijo, jaz sem pa kar precej zavpil, ko me je Nataška zaskočila s to ropotijo v mračnem hodniku.

Plošči navkljub sem popeval himno o starem džanksu, ko je končno pozvonilo. Nataknil sem si torej strašno masko, izprsil sproščeno razbohotenega lulčka, sunkovito odprl vrata in zatulil nekaj kot abu! in roar! hkrati, da je slina špricnila skoz izrez med čekani.

Tič je reagiral hitreje kot jaz, prav v trenutku jo je pocvirnal sam vase, pred vrati je namreč stala najbližja sosedka, kakih osemdeset ali sto let stara. Oči so ji izstopile iz lobanje, roka pa je spustila krožniček, na katerem se je lesketalo pol zrezka za mojega mačka. Stare sosede pač ne živijo samo od tega, da oprezajo po hodnikih in nadzorujejo ulico, vlagajo tožbe proti malopridnežem, ki ne pometajo redno stopnišča (tedaj se prah in blato "nosita not", v stanovanje), in izmenjujejo informacije z drugimi starimi sosedami, s tistimi, s katerimi pač trenutno niso v sodnem sporu, take sosede tudi zelo prijazno prinesejo kos mesa sosednjemu narojencu oziroma njegovemu mačku, saj ne kaže žlahtne mesnine v koš metati. Kakorkoli že, vse skupaj je trajalo

le sekundo (približna ocena), nato je soseda oči odkovala od moje maske ter z njimi radikalno zavila, pa vzkliknila, zastokala, krčevito zahropila, se zgrabila za prsi in se kot spodsekana sesula na moj predpražnik.

"Sto peklenščkov," sem zatulil, snel masko, jo v diru skril v najbližjo omaro in se lotil telefonično priklicovati policaje, rešilce in gasilce, kdo bi na pamet vedel številke. Hrup je priklical še preostale sosede, ki so se lotili prve pomoči in udrihanja po telefonih.

Kiki in Miki sta se prebila v mojo šupo skoz horde bolničarjev in sosedov, v povorki so kraljevala nosila.

"Infarkt," sem jima pojasnil, išoč po okoliških foteljih kake hlače. "En malo sem tudi sam prispeval, žal," sem iz omare spet potegnil ostudno masko, jo za hipec pokazal, konec koncev naj bi prav njiju zabavala, jo spet pospravil in jel mešati koktajle. "Kot zakleto," sem omenil, "ko je človek prešeren, se vse skupaj še z največjim veseljem sfiži."

"No ja," se ni strinjal Miki s polnimi usti džanksa, "bolj opazno vsakršno sfiženje v takih primerih vsekakor postane."

"Ja," se je spominjala Kiki in umetelno razkazovala dekolte, "če si majhna punčka pa navdušeno planeš v sobo k staršem s polnim naročjem mačic za mamico, zagotovo naletiš na bodrega starša prav sredi zverinske kopulacije!" Trmasto je pocepotala.

"Tako gotovo to ravno ni," je vztrajal Miki in škilil proti dekolteju, "je pa precej verjetno. Hudo se bojim, da je sindrom, znan kot življenje, preveč razvejan, da bi se ga dalo lajšati."

"Vprašaj človeka, kako kaj materi zdravje kaže," je vztrajala Kiki, "pa ti zine, da je večeraj konec strila."

"In bruhne v živčni zlom," sem jo dopolnil.

"Se tudi zgodi," je naprej razvijal Miki, "da se malo prepozno spomniš, da so mati že dve leti mrtvi."

"Toliko ljudi odмира," se je strinjala Kiki, "in če je še letina džanksa dobra, človek mimogrede kaj zameša, kaj pozabi in kaj doda. Jaz sem svojo sosedo povprašala po počutju njenega betežnega moža kak teden po njegovem pogrebu, ki sem se ga bila sicer tudi sama udeležila. Odtlej ne govori z menoj." Kljub vsemu se mi je zdelo neprimerno, da neke biva nekdo, ki ne govori s Kiki.

Kiki se je zdelo žalostna, ko je v metuljkasti oblekici poplesavala po sobi. Zunaj na hodniku so še vedno ropotali sosedje, bolničarji pa so menda že odšli. Se bojo imeli po hiši vsaj s čim ukvarjati, sem pomislil, ukinitvev krajevnih skupnosti in hišnih svetov jih je najbrž precej prizadela in osiromašila.

"Jaz čem plesat!" je rekla Kiki, skočila na mizo in se zavrtela.

"Gremo k O'Brianu," sem določil, "najbliže bo. Prvi džanks gre na moj račun."

Kiki je z mize poskočila v moje že pripravljene roke, pa smo šli. Po stopnicah sem jo nosil, mrho.

Tistih nekaj sto metrov do lokala smo se nakanili premeriti kar peš. Hitro sem

ugotovil, da sem doma zapustil vžigalnik. Na robu pločnika je stal mulec s čikom med zobmi, vtaknil sem desnico pod plašč, da bi iz žepa na suknjiču izbežal cigarete in ga poprosil za ogenj.

Brž ko sem stopil proti njemu, se je poba ves skrčil in stisnil k steni. "Pizda," je zaklel, "sem vedel, da me boste prec dobil."

Še bolj se je skrčil in pojamral: "Nisem bil jaz, Vukovič je vlomil! Jaz sem samo zraven stal!" Miki je pristopil in se suvereno napihnil. Rekel je: "Khm, mkhm."

Mulec je preplašeno jel iz žepov, vrečk in nahrbtnika na asfalt zlagati stvari. Bile so: pipec na vzmet, potem nekaj, kar je bil mogoče vitrih ali kaj podobnega, pa manjši kupček valute, nekaj zavojev dragih cigaret in precej šklempast avtoradio.

"Najebal si ga," je s strašnim glasom menil Miki, jaz pa sem izkoristil roko v žepu in naščeperil kazalec, da se je na suknjiču pokazala štrlina.

"Sam ne me zašit," je moledoval mladeč, "ste me že enkrat dobil. Mi ne gine popraven dom." Pojasnil je še, da mu je žal, da ne bo nikoli več in da je itak kriv Vukovič. Citiral je tudi Vukovičev naslov in materino ime.

Miki je ledenega pogleda pobral dokazna gradiva, pa počil mulca za vrat. "Spizdi," je siknil, "maš srečo tokrat, pa da te ne vidim več!" Mulec je že cvrinal. "Z Vukovičem se bomo pa že še zmeni," je Miki še zavpil za njim. "Glavo mu bomo vzeli, pa bo," je še dodal sam zase in zgolj sebi v užitek.

"Samo za ogenj sem ga želel prositi," sem se opravičeval, ko je moj tovariš basal pridobljeno blago v koš za smeti; obdržal je denar in cigarete, kajpada.

* * *

Pri O'Brianu je bila strašanska gneča, jaz pa se dosledno nisem v nikogar več vtilkal. Srebal sem limonado in nepotrpežljivo čakal jutra. Želel sem si v miru spraviti se v posteljo, z izklopljenim telefonom in zvoncem, spati do večera in se potem zvaliti v vročo, penasto dišečo kopel. Miki je zapeljeval gospodične, s pretiranimi gestami, saj je bil zaljubljen v Kiki in je nerazsodno upal, da jo bo nekako spravil v ljubosumje. Kiki je imela zoprni dan, plesala je z vsemi in mestoma tudi kar sama, vmes pa je pila rum. Vedel sem, da rum običajno sovraži in da se utegne vse skupaj še slabo končati.

"Gužva, ne?" me je nenadoma ogovorila zmerno lepa lepotica poleg mene, da sem skoraj polil limonado. "Hh," sem skomignil, vendar lepotici ni odpovedalo srce in tudi vitriha mi ni dala.

"Ti," je rekla, "ti, da ti nisi tisti Walcher, ki muziko rola pri Kundeljnu?"

Tako torej, sem si rekel, slavni osebnosti sem podoben. Ošvrknil sem jo z očki ravno toliko, da sem si jo lahko za hip predstavljal golo. "Ti," sem odgovoril, "ne, jaz sem tisti Vukovič, ki ponoči v kioske pa v lokomotive vlamlja."

Gobec," je rekla gospodična in pomigala s kolki, "si faca, ne? A v kaj bolj prijetnega tudi kdaj vlamljaš?"

"Dandanes zagotovo ne," sem rekel z grdim glasom, "miška, daj, sprehodi se, ti ne

bo všeč, če bom hud ratal."

Miška je res izginila, k sreči, saj se še nisem znal odločiti, kaj naj bi pomenilo in kako naj bi izgledalo, če bi se moral res razjeziti. Potem sem šel lulat in ena druga miška se je na vratih toaleta skoraj zaletela vame in se je prestrašila in zavpila kot jesihar. Pogledal sem se v ogledalo, pa nisem opazil nič posebnega in omembe vrednega.

* * *

Začuda sta se mi Kiki in Miki pridružila, ko sem precej zgodaj sklenil zapustiti klub. Miki se ni opil, Kiki, ki se sicer je, pa ni izdelala nobenega večjega škandala. Kaj šele pretepa. Začuda smo se poslovlili že pred lokalom, sploh nista vztrajala, naj ju povabim še k sebi na kozarček. Ali zajtrk, se pravi oboje. Kar odbrzela sta v noč.

"Božji mir!" sem mrmral, vzpenjajoč se po stopnicah. Sveža pižama me je pričakovala in zvesta mreža. Na hodniku se mi je zdelo, da vzduh še vedno malo smrdi po medicinskih preparatih, ampak to se mi je samo zdelo. Sam s seboj sem se pogajal o možnosti, da bi si pred spanjem morda vendarle še umil zobe. Pred vrati sem našel eno tistih cevki iz lateksa, ki jih uporabljajo bolničarji. Nisem je pobral, počemu le.

Odklepal sem počasi in z andohtjo ter pri tem sopihal kot star buldog, ki se odpravlja med krpe. Že prav predel sem, ko sem vstopil v temnino stanovanja in se za vsak slučaj previdno tipaje prebil v osrednjo sobano. ZAMF!!!, je tedaj v hipu z vseh strani usekala jarka svetloba, da sem si samodejno z dlanjo zakril oči, zatulilo je od vsepovsod in najmanj trideset ljudi je planilo proti meni in se zadrlo: "Surpriseee!!!!"

Tokrat je mene zbadlo v prsih, množica (takoj sem opazil tudi Kiki in Mikija) pa je zarjula: "Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday, dear Hijena, happy birthday to you!!"

Ravno so začeli s "Hijena is a jolly good fellow...", ko sem se zbral in zravnal. Tudi veke sem dvignil. "Raca na vodi," sem siknil, kar se mi zgodi res samo v skrajni sili. Kako, da samo jaz ne vem, kdaj imam rojstni dan. Spet enkrat sem potunkal roko v žep suknjiča in z nič kaj prijazno krettnjo izvlekel ofenzivno protipehotno ročno bombo hudega kalibra. Gostači so utihnili kot miši, še maček se je naježil. Prsti so mi segli po varovalki, pa si premislili. Nasršil sem obrvi in pogledal na uro.

"Sedem je," sem poškrjpal z glasilkami, "pet čez sedem." Malo sem požongliral z bombico. "Sedem in pet je deset. Jaz sem utrujen, fantje," sem tehtno sporočil. "Do desetih imate časa. Recimo do pol enajstih. Potem bo pa hudič! Če bo ob enajstih še kdo tu in če posoda ne bo pomita, bo BUUFF!!!!"

Kaj sem hotel. Šampanjci so zapokali, vriskanje in vzklikanje me je zasulo, orožje sem spravil v predal in se izgubil v tropu prijaznih krasotic.

Policaj

Hudo meglena noč je bila, in čeprav sem vozil počasi, sem z nevajenimi krepeljci težko z volanom cesti sledil. Skušal sem biti previden. Potem je počilo in zaropotalo in zažvenketalo, z glavo sem nekam treščil in po meni so se usuli drobci stekla. Kdor se je kdaj vsaj malo trknil z avtom, ve, kako presenetljivo izdaten hrup to sproži. Pred očmi mi je plesala večina ozvezdij poznanege vesolja. "Oj," sem zastokal, ko mi je po obrazu jela mezeti kri.

Na intervencijo policije ni bilo treba dolgo čakati. Kakih pet sekund. Zaletel sem se bil v policijski avto, ki je v gluhi samoti čepel ob robu ceste. Patrulja na koncu sveta, sem skušal pomisliti, medtem ko je uslužbenec vlagal velike napore, da bi od zunaj odprl zveržena vrata.

Nekajkrat sem brcnil vanje še s svoje strani, pa so hreščeč popustila. Vame se je zagledal mladosten policaj.

"Gospod," je reke zaskrbljeno, "gospod, ste celi?"

"Stanje zadovoljivo," sem odvrnil s šibkim glasom in s prsti previdno otipaval glavo. Našel sem precejšnjo razpoko, ampak lobanja je očitno zdržala. Kot kamen kost. Policaj je z baterijo osvetljeval rano in skušal z drugo roko zaustaviti krvavitev. Še kar spreten je bil.

"Bom poklical rešilca," je zagotovil, "bova vse uredila."

"Nič ne marajte," sem rekel, "praska kot praska." Malo mi je postalo slabo, človeka pač pretrese.

Policaj se je pognal v svoj avto, iz katerega zmečkanega zadka je poganjaj moj avto, vklopil reflektor ali kaj in že je bilo prizorišče osvetljeno kot cirkus. Krasen cirkus, sem si citiral. Potem je z nekakšnim paketom pritekkel k meni, mi pomagal iz razbitine in me posedel na skladovnico debel, ki je kot po naročilu ležala tam.

"Takoj bom poklical," mi je zagotavljal, "samo bojim se, da bo malo trajalo, preden bodo dospeli." Ubadal se je z mojim lasiščem, nekaj spenjal, lepil in povijal.

"Pa se pogosto potikate po teh divjinah?" sem povprašal in se kremžil od bolečin.

"In vi?" je udaril žebelj po glavi. "Takole, za silo bo držalo," je opazoval svoj izdelek. "Kako se počutite?"

"Kot ponavadi," sem odvrnil dvoumno.

Fant se je spet spravil v svoj avto, nekaj tulil in bentil. "Ne vem, kaj je to," mi je sporočal, "ne dobim zveze." Preverjal je to in ono. "Radio izgleda O.K.," je rekel, "bova malo počakala, boste lahko?"

"Ne skrbite," sem ga tolažil, "tale rana ni omembe vredna. Kaj ko bi se lotila procedure?"

"Če ste prepričani," me je zaskrbljeno ocenjeval, "prav, prometno in vozniško, prosim."

Splazil sem se v svojo razbitino, malo pobrskal in mu podal prometno dovoljenje.

"Ste morda pili?" me je vprašal, še preden je pogledal dokument. Ugibal je, ali naj se loti alkotesta. Tak vtis je vsaj storil name.

"Nisem," sem rekel, "zadnjih deset let prav gotovo ne. Mi ni teknilo."

Opustil je temo in se zazrl v knjižico. "Mater," se je razburil, "vaš avto je bil vendar nazadnje registriran pred... ekhm... tri minus deset... ekhm... desetimi leti!" Zbeganu se je zazrl vame in skomignil z rameni. "Tako piše."

Še malo je raziskoval pildek. "Je to res vaše? Ekhm... gospod... Theophrastus Bombastus?"

"Se opravičujem," sem se opravičeval, "veste, moji starši... Nagnjena sta bila k čudnim imenom. Ukvarjala sta se z... hm... ne ravno homunkulusi, ampak bolj tako,... in tako dalje in tako dalje. Mamin deklinški priimek je bil Von Hohenheim, slučajno, in tako..."

"Razumem, razumem, je že v redu," je bil opravičujoč mladenič, "tudi sam sem na policijski šoli pripravil seminar o tistem tekstu... ekhm... Die grosse Wundartznei, kar dober seminar, pa sem fasal cvek, pustimo to." Malo se je zasanjal, pa spet prešel k stvari. "Domnevam, da vas ne bo presenetilo vprašanje, zakaj, za vruga, niste podaljšali registracije vozila?"

"Pač," sem rekel in nagrbančil čelo, da me je vse zabolelo, "pač... Nekako ni kazalo, da bom avto še kdaj potreboval, in tako, pač... tako nekako, bi rekel."

"Tako nekako," je zamrmral policaj, "no, kakorkoli, tole boste pojasnjevali sodniku za prekrške, ne gre drugače." Nekaj si je zapisal. "Še vozniško, prosim," je iztegnil roko. Vdihnil sem precej nočnega zraka. "Nimam," sem po pravici povedal.

"Nimate?" je policaj izdihnil precej nočnega zraka.

"Pač," sem rekel.

"Pač," je rekel policaj, "pač ni kazalo, da ga boste kdaj potrebovali, če smem ugibati?" Poskušal je spet nekaj zabeležiti v svoj zvezčič, pa mu menda ni šlo od rok.

"Smete," sem dovolil, "in dobro vam gre od rok."

Policaj je zavzdihnil, zganil zvezčič in ga pospravil v žep. "Tako ali drugače," se je odločil, "poskusil bom poklicati rešilca. Tole vašo rano bo treba zašiti." Odpravil se je proti svojemu avtu.

"Nikar," sem ga odločno zaustavil, "tole se bo samo zaraslo, brazgotina ni ovira."

"Saj ne bo bolelo, nekaj šivov, pa bo," me je tolažil policaj.

"Ne gre za to," sem pohitel, "tudi bolečina ni ovira. Ampak rešilci in operacije stanejo toliko in toliko, jaz pa nimam zdravstvene izkaznice in tako dalje in z vinarjem zadnje čase bolj slabo stojim in tako naprej in sploh."

"Boste že jutri prinesli izkaznico," je sumničavo poskusil policaj.

"V tem grmu ni zajca," sem potrdil njegove sume.

"Se pravi, da je sploh nimate? Niste zdravstveno zavarovani?" je hitro potegnil.

"Jasno, da nisem zavarovan. Ne zdravstveno, ne socialno, ne pokojninsko, ne življenjsko, tudi proti idiotizmu ne in sploh."

"Razumem," je rekel. "Pa ste kdaj bili?" Nekam otožno me je opazoval.

"Dolga leta," sem priznal.

"Aha," je dejal, "potem pa ni kazalo, da boste zavarovanje kdaj potrebovali..."

"In sem jenjal prispevati članarine, kaj pa. Že kar pomnim, si nisem razbil glave. Še namenoma ne." Izpod zasilne obveze je spet malo primezelo, pa sem jo učvrstil z roko.

"Dovolite vprašanje," se je zanimal sogovornik, "pa ste vi sploh še kam včlanjeni?" Čako si je potisnil globoko na tilnik in se počohal po prečki.

"V državo, ja, to pa sem," sem pohitel, "ampak slučajno nimam pri sebi, saj razumete, in tako." Postal sem zaspan, tako da niti poskusil nisem iskati legitimacije.

"Kaj bomo z vami," je bolj sebi pomrmral kifelj. Sočustvoval sem z njim. "In kaj, hudiča, oprostite izrazu, ste torej to noč počeli na tej prekleti galeji, se pravi na tej odročni cesti?" Malo je stopicljajal, ker ga je (domnevam, domnevam) že krepko zeblo v noge.

"Takole je bilo," sem tudi sam mencial in pihal v dlani, "pred kakimi desetimi leti, par let gor ali dol, sem se zaljubil v deklico. Saj veste, o čem govorim?"

"Ojoj, primojkrščenduš!" je zaneslo policaja, "seveda vem." Zardel je, kolikor je to mogoče trditi glede na čudno luč reflektorja, v kateri sva se kopala, in se obrzdal, "hočem reči, dejal bi, da nekako vem, kaj približno mislite oziroma kam merite."

"Srečam ti pomladnega dne gospodično," sem prešel na pripovedovalčevski glas, izvlekel iz žepa čedro, jo natlačil in nažgal, počasi puhnil nekaj sinjih dimčkov in tako dalje, "komajda sem jo bil poznal. Pač znanka mojih znancev, še imena nisem vedel." Policaj si je prižgal filterco. "Ker je bil tako lep dan, denimo, sva izmenjala par besed. In ko je nastopil čas, da bi se razšla, se odpravila vsak po svoji poti, sva raje zasedla mizico pred slaščičarno ob reki, zobala jagode, se pomenkovala to in ono. Časa je bilo na pretek, nasmihala sva se drug drugemu, se odpravila na sprehod po drevoredu. Zelo lepo se je smejala."

"In ste se zaljubili," je pokimal policaj.

"Kot vol," sem mu potrdil. "Kaj takega se mi še ni pripetilo, če ne štejemo strahot pri šestnajstih. Lagodno sva prehodila vse mesto, drevorede, parke, srednjeveške utrdbe, le tu in tam sva se mimogrede dotaknila s komolci. Nastopil je poznopomladni večer, blag vetrc, pol lune je sijalo. Pogovor je zamiral, jaz pa sem jo vedno bolj požiral z očmi in prsni koš mi je razganjalo."

"Oj," je zamrmral policaj. "Oprostite, gospod," je plaho vprašal, "imate mogoče slučajno pri sebi še kako čedro, ki bi se je vam ne zdelo zamalo..."

Nemudoma sem mu izročil lepo novo čedro in mošnjič s tobakom. "Kakorkoli že, na vso moč sem ji dal z vsako svojo kretnjo vedeti, da jo ljubim in da bi mi bilo v največje veselje poljubovati asfalt, po katerem je stopicljajala. Če bi me tedaj zadela strela, pa ni kazalo na nevihto, zagotovo sploh ne bi opazil. In prepričan sem, da deklica mojega stanja ni prezrla." Dvignil sem se, malo se mi je zavrtelo v glavi, in usmeril reflektor bolj proti tlem, da ni več bil v oči in je svetlava postala zmernejša.

"Lepa, megla," je rekel policaj in ignoriral glasove, ki jih je tedaj začel oddajati

radio v njegovem vozilu.

"Druženje sva končala pred ta isto slaščičarno, bilo je že pozno. Dotaknila se me je s koleni, pravzaprav je med svoji koleni stisnila moje stegno, močno je stisnila, se nasmehnila in, vsaj zdelo se mi je, malo pomežiknila. Zameglilo se mi je, pa ne le pred očmi, ko me je povprašala po telefonski številki. Navedel sem jo, pri tem sem se bil sprva dvakrat ali trikrat uštel."

"In potem je rekla, sedaj moram pa oditi," se je vpletel policaj.

"In zavrnila je spremstvo," sem nadaljeval.

"In obljubila je, da vas bo poklicala," se ni dal ugnati mladenič.

"In jaz sem izdaval, da bom čakal, da lahko pokliče kadarkoli že in da bom nemudoma prihitel," sem končal.

"Eh," se je pretegnil policaj in si potlačil čedro s paličko, ki jo je našel med peskom, "in danes je poklicala, kajne?" Prikimal sem. "In teh deset let, kaj ste počeli?"

"Nič," sem odgovoril kot iz topa, samo mnogo tiše, "saj sem v glavnem že povedal. Čakal sem. Omislił sem si tale avtomobilček," sem pomignil proti razbitini, "da bi ji bil vselej na voljo. Po nekaj mesecih sem se prijavil k šoferskemu izpitu. Opravił sem nekaj tozadevnih vaj in preizkušenj, vmes pa posedal ob telefonu. Tak sem, kaj. Ko je ni bilo od nikoder, sem opustil izpit in avto spravił v garažo. Nobenega razloga nisem imel, da bi se kar tako vozakal naokoli."

"Težko je najti takšne razloge," je pomodroval policaj, "jaz, denimo, se vozakam zato, da bi polovil zlikovce. Ampak vrnimo se k vašim pripetijam."

"Dolgo sem čakal," sem povzel, "pravzaprav sem kmalu pozabil, katerega hudiča sploh da čakam, in sčasoma tudi čakal nisem več. Lotil sem se tega in onega, zadal sem si razne naloge, nič posebnega, glede na moje zmožnosti, ampak vse se mi je nekako sfižilo, ničesar nisem skončal, še najraje sem posedal in dremuckal."

"Pomanjkanje motivacije, bi rekel naš komandir," se je poščeperil policaj.

"Vaš komandir je že fejš dedec," sem se potrudil, "odgovoren poklic. Tudi vi boste sčasom še za komandirja," sem ga potprepljal.

"Je še kaj tobaka?" se je pozanimal mladec in po mojem spodbudnem kimanju segel po mošnjiču ter jel polniti čedro, "ampak gospod, če smem vprašati, kaj pa ste vi pravzaprav po poklicu?"

"Nič," sem zavzdihnil, "mar to ni že jasno? Vi ste pač policaj, čisto v redu poklic, jaz pa še živ dan nisem imel poklica. Nedoumljiva so pota gospodova."

"Tobak je pa dober," je spokojno rekel policaj.

"Dober," sem rekel zadovoljno.

Moj avto je bil samo še za v smeti, policajev pa je še zmožel mobilnost, dasiravno je bil precej sfrtajčen. "Lojze Jedrt," mi je podal roko in odkrepetal mašino v jutro,

proti mestu. "Šivanje, na moje stroške," je kmalu potem zavzeto priganjal ekipo na urgentnem oddelku. Imel je veliko pištolo in vzeli so me mimo vrste.

Tisti zmenek sem zamudil, pa nič ne de. Če deklica odlaša deset let, pač utegne ostati razočarana. Meni se godi zelo dobro. Lojze, ki je dotlej delil skromno garsonjero s še dvema sotovarišema, se je z očmi, polnimi hvaležnosti, preselil v mojo hišo. Trdno sem se usidral v postelji. Lojzetova služba terja precej odsotnosti, pa si kljub temu vselej najde časa zame. Sprva me je krmil s hrano iz policijske menze, ki pa je precej zaudarjala. Nimam nič napram policiji, v menzah pač smrdi. Potem sem ga napotil k svoji bogati zbirki kuharskih knjig z vsega sveta in fant se je zelo in zelo hitro izboljšal. Vsakih (približno) šestintrideset ur me zbudi in mi dostavi slasten obrok. Z veseljem sem bil hočeš nočeš prisiljen prisluškovati – in to še vedno traja – strastnim in srečnim vzklikom iz njegove sobe, ko naju je pač začela obiskovati njegova prijateljica, policajka. Hiša kar vrgoli od treh malčkov, ki so se bili medtem iz te zveze narodili, 'dedi, ded!' tulijo, ko pridrvijo v mojo sobo in se jamejo prekopicovati po meni. S kakšnim veseljem jih žgečkam, jim delim cukre in jim pripovedujem zgodbe o policajih. 'Moj dedek,' pišejo malčki spise v vrtcu, 'je najboljši dedi na svetu. Ima triintrideset let, v glavnem spi, naučil me je pisati in brati, pozna celo rajdo zgodb o policajih in o ženskah, včasih pa nam na ljubo tudi zapusti posteljo, se odloči za popotniško turnejo in nas na poti v vrtec pospremi do predsobe. Upam, da bo dedi živel še najmanj deset let.'

V spisih nič ne piše o tem, da 'včasih tudi mamica, ko je očka v službi, spi pri dediju.' Še manj kaj o tem, da 'včasih tudi očka, ko je mamica v službi...' Pa tako slabo mi je kazalo. Vsak dan me naložijo na nosila in okopljejo v banji. To je vrišča in trušča! Srečen sem s svojo družinico. Lahko noč!